

Afscheid om nooit te vergeten 20 mei 2011

Het begon met een ludiek idee, 2 dagen afzien in het bos. Alleen met mannen, alleen voor mannen. Echte mannen.. lekker slap ouwehoeren, maar ook de diepte in.. samen, maar ook alleen. Het beloofde wat, het werd ook wat.

Peter, vriend en zwager, wierp zich op als leider. Hij deed de voorstellen, zette de tocht uit en inspireerde ons om mee te gaan. Het werd de Oostenrijkse Alpen, in de buurt van Imst. Met zes man vertrokken we donderdagavond om 11 uur. Jan Mark stelde zijn bus beschikbaar, die voor de gelegenheid was omgebouwd tot camper. We reden in 7 uurtjes naar Oostenrijk. Na aankomst eerst een bak sterke koffie en toen op weg. Flink de pas erin, we hadden immers 12 uur te gaan. De zon brak door. We waren in ons element. Onze scherpe leider voorkwam dat we na een klein uur al verkeerd liepen. Bergopwaarts ging het, van 1000 naar bijna 2000 meter. Goedgehumeurd, maar ook zwaar. Wel heel stoer natuurlijk. Ons water haalden we uit de beekjes, de thee werd bereid met dennentakjes. Echte dennenthee, niet te zuupen... maar wel cool. Stil werden we van de schoonheid. We fluisterden 'zou het zo in de hemel zijn?'. Verder gingen we, uren lang, stil worden, echt genieten. Na een tijdje daalden we weer, opnieuw naar 1000 meter. In een dorpje in het dal verwenden we ons bij een fonteintje. Ongeveer halverwege. Nu een paar uurtjes redelijk vlak. We bereidden ons voor op het laatste stuk. Steil omhoog, weer naar 2000 meter. We moesten wel, want daar zouden we overnachten. 't Was inmiddels half 4, nog 3 uur klimmen. Na 10 minuten steil omhoog gaf ik de moed al op... een mueslireep en Dextro gaven echter nieuwe energie. Na 2 uur buffelen bereikten we het punt waarop de hut in zicht kwam. 't Werd pijnlijk duidelijk dat we er nog lang niet waren. Ik ging nog een paar keer helemaal kapot, 'k was niet de enige. M'n maag speelde op, voelde m'n hart in de keel en elke spier in m'n benen. 't Was niet leuk meer. Eindelijk kwamen we aan. De aangeboden borrel verdween in de plantenbak. Ik zat er helemaal door. Heel langzaam herstelde ik een klein beetje. Tijdens de maaltijd kwam ook m'n maag tot rust. Heerlijk, want een koud pilsje zag ik wel zitten. Nog nooit smaakte dat zo goed! Na de maaltijd lazen we Psalm 23, de Heer is mijn Herder. We hadden deze Psalm in één dag echt beleefd. Om 10 uur lag iedereen op één oor.

Om 8 uur maakte Peter ons wakker. Nog een dag. De vorige dag had echter z'n tol geëist. Chris en Bert konden niet verder. Met z'n vieren klommen we naar 2600 meter. Het laatste stukje haakte ik af. Niet verantwoord om door te gaan, en een mooie plek om alleen te zijn. Alleen met God. M'n mooiste stille tijd ooit. Rond het middaguur troffen we elkaar weer en genoten we van de Oostenrijkse keuken. Na nog een paar uur kwamen we aan in Imst. Aan het eind van de middag waren we terug bij de bus. Terug naar huis. Diep in de nacht kwamen we thuis. We waren het over één ding eens, dit is de start van een traditie. Kijk er nu al naar uit. Vrienden bedankt!

Vrijwilligerswerk in Zwitserland? 29 april 2011

26 juni beginnen we met onze studie kinderevangelisatie/leiderschap bij CEF in Zwitserland. Vanwege de studiebelasting zoeken we een (jong) iemand die af en toe op onze kinderen wil passen en wil helpen met de was. Daarnaast kun je diverse huishoudelijke taken doen bij CEF. Ben je zelfstandig, steek je graag de handen uit de mouwen, heb je verantwoordelijkheidsgevoel, en ben je in voor een avontuur? Neem dan contact met ons op.

De studie duur tot 16 september, maar het kan evt. ook voor een kortere periode.

voor meer info: www.cefeurope.com

